

ΑΠΟ ΤΟ ΞΕΝΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΤΟΥ ΑΝΤ. ΤΣΕΚΩΦ

# ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

(Κωμωδία μονόπρακτη)

ΠΡΟΣΩΠΑ : Ίβάν Τολκατώφ, οικογενειάρχης.  
Μουράσκιν, φίλος του.

(Ήσκηνη στην Πετρούπολη, στο σπίτι του Μουράσκιν)

Τό γραφείο του Μουράσκιν. Ο Μουράσκιν γράφει. Μπαίνει ο Τολκατώφ κρατώντας ένα γλόμπο της λάμπας, ένα ποδήλατο, τρεις κοπέλιες, ένα μεγάλο δέμα με φορέματα, ένα καλάθι με μπουτιλλίες της μπίρας, κι ένα σωρό άλλα μικρά δώρα. Περιφέρει τα βλέμματα του ξεφαντωμένα, αφήνει τα πράγματά του και πέφτει, εξαντλημένος δόξα, σ' ένα σοφά.

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Καλημέρα, Ίβάν Τολκατώφ !... Πώς μάς θυμήθηκε ;... Από πού έρχεσαι ;...

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ, (λαχταρισμένος).— Καλέ μου, χρυσέ μου... Έχω μια παράκληση να σου κάνω... Σε παρακαλώ... δάνεισέ μου ως αύριο το ρεβόλβερ σου... Δείξε έτσι ότι είσαι φίλος μου !

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Τι το χρειάζεσαι το ρεβόλβερ μου ;

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Μου χρειάζεται... Ω ! ορίστε !... Δόσε μου λίγο νερό... Γρήγορα νερό !... Θέλω το ρεβόλβερ σου. Πρόκειται να περάσω άποψη ένα σκοτεινό δάσος... και, για κάθε ένδεχόμενο, δάνεισέ μου το ρεβόλβερ σου... Κάνε μου αυτή τη χάρη.

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Τι εν' αυτά που λές, Ίβάν ; Πού διάβολο φαντάστηκες το δάσος ; Κάτι άλλο έχεις μέσα στο κεφάλι σου... Τό βλέπω από τα μούτρα σου πώς έχεις κάποια κακή ιδέα στο μυαλό σου... Μά τι σου συμβαίνει ; Πές μου...

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Περιμένε, άφησέ με νάαναπνεύσω... Ω, είμαι κουρασμένος σαν τό μουλάρι... Δέ μπορώ πιά νάνθήξω... Δέν είνε ζωή αυτή... Άν είσαι φίλος μου, χωρίς νά μου ζητάς εξηγήσεις, χωρίς νά θέλεις νά μάθεις τις λεπτομέρειες... δάνεισέ μου τό ρεβόλβερ σου... Σε παρακαλώ...

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Έλα, φτάνει πιά... Ίβάν Τολκατώφ, κάνεις σά γυναίκα... Έσύ ένας οικογενειάρχης, ένας δημοτικός σύμβουλος !... Ντραψου !...

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Βίβια, εγώ ένας οί-κο-γε-νη-άρ-χης !... Δέν λές καλλίτερα ένας μάρτυς, ένας φορηγός ζω, νέγρος, σκλάβος, ένας φοβιτσιάρης πού περιμένει πάντα κάτι άντι νά τραβήξει για τόν άλλο κόσμο... Είμαι ένα σκουπίδι, ένας βλάκας, ένας ήλιθιος... Γιατί νά ζω ; Γιατί ; (Σηκώνεται) Ναι, πές μου γιατί νά ζω ; Γιατί νά ύφισταμαι αυτή την άνέλειωτη σειρά των ψυχικών καί σωματικών μαρτυριών ;... Θα μου πής πώς θά με στέψει ο φωτοστέφανος του μαρτυρίου... Ναι, αλλά νά είσαι ο μάρτυς των γυναικείων φουστάνιων, των γλόμπων της λάμπας, α ! όχι, πάει πολύ... Όχι, όχι, όχι ! Φτάνει πιά, φτάνει !...

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Μη φωνάζεις, θά σ' ακούσουν οι γείτονες...

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Δέν πίν ν' ακούσουν, τό ίδιο μου κάνει !... Άν δέ μου δόσεις εσύ τό ρεβόλβερ πού σου ζητάω, ένας άλλος θά μου τό δόσει... Μά δέ θέλω νά ζω πιά... Έχω κάνει την άπόφασή μου !...

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Πρόσεχε' μουβγαλες ένα κουμπί. Μίλα ψύχραμα. Δέ μπορώ νά καταλάβω γιατί είσαι τόσο δυσαρεστημένος από τη ζωή σου...

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Γιατί ;... Ρωτάς κιόλας ;... Κε, ε, θά σου πώ ! Θά σου τή πώ όλα κ' ίσως ξελαφρώσω έτσι την καρδιά μου... Άς κάτσοιμε... Έ λοιπόν, άκου... Άχ ! θεέ μου, κάτι με πνίγει... Άς μη σου πώ τά περασμένα... Θα σου διηγηθώ μόνο την ιστορία της σημερινής μου ήμέρας... Όπως ξεριζώ, από τις δέκα ως τις τέσσερες είμαι ύποχρεωμένος νά βρισκομαι στο γραφείο μου... Η ζήση είνε άνυπόφορη σ' αυτό... Και νύγες ; Έκατομύρια !... Άσε την άταξία πού βασίλειει κει μέσα ! Ο γραμματέας είνε μέ άδεια, ο Κραλφ έχει φύγει για νά παντρευτεί κ' οι διεκπεραιωτές είν' όλοι τους ξετρελλαμένοι μέ τις διαμεδάσεις, τις γυναίκες και τά βέατρα. Όλοι τους κοιμούνται όρθιοι, κ' έχουν καταντήσει σέ τέτοιον χάλι πού δέ μπορείς νά περιμένεις τίποτε σωστό νά σου κάνουν. Και δουλειά διαβλεπόμενη, ξεθεωτική... Πληροφορίες, άναφορές, άναφορές πληροφορίες... Μιά μονότονη δουλειά σαν τά κύματα πού έρχονται τό ένα ύστερ' από τό άλλο. Όλα αυτά μπορούν νά σέ κάνουν νά βγάλεις τουλάχιστο τά μούτια σου από τις κόγχες τους... Δόσε μου νερό νά πιώ... Τό γραφείο μου είνε όπισιο, παλιό... Και καλά άν υστερ' άπ' όλα αυτά πήγαινα στο σπίτι μου νά φάω και νά χαθώ στο καρβέτι μου... Ά, όχι... Σκέψου ότι κάθουμαι σέ μια βίλλα στην έξοχη πράγμα πού σημαίνει ότι είμαι σκλόβος, χαμάλης, πατσασοφόρος... γιατί...



Δέ καταλαβαίνω γιατί είσαι δυσαρεστημένος άπ' τη ζωή σου

ρίζω στη βίλλα άμέσως άκούω: τρέχα στην πόλη νά φωνάσεις τούτο, νά παραγγείλεις εκείνο... Και δέ φτάνουν μόνο οι παραγγελίες της γυναίκας μου... Άλλά έχω και τους γείτονες πού δταν σέ βλέπουν νά πηγαίνεις στην πόλη σέ φορτώνουν παραγγελίες... Η γυναίκα μου έχει την άξίωση νά πάω νά μαλώσω μέ τη μωδίστρα της γιατί της έφτιαξε ένα κορσάκι πολύ φαρδύ μπροστά και πολύ στενό στους ώμους... Έπειτα πηγαίνε ν' αλλίξει τά παπούτσια της μικρής Σόνιας. Η κουניάδα μου μέ φορτώνει νά της άγοράσω είκοσι δράμα μεταξί κόκκινο και μου δίνει και δέγμα. Μά στάσου, νά ο κατάλογος ! (Βγάζει από την τσέπη του έναν κατάλογο και τόν διαβάζει.) Ένα γλόμπο της λάμπας. Μιά λίτρα μουτραδέλλα. Μιά δεκάρα γαρύφαλλα και κανέλλα. Ρετινόλαδο για τό Μιχάλη. Δύο λίτρες ζάχαρη σκόνη. Έδω μου γράφει, νά θυμηθώ νά πάω άπό τό σπίτι τό λεβέτι και τό γουδί. Φανικό όξυ, πιπέρι, όδοτόκρομα. Είκοσι μπουτιλλίες της μπίρας. Ξείδι, κ' έναν κορσέ για τή δεσποινίδα Σανσό, νούμερο 52... Πούφ ! Και νά θυμηθώ άκόμα νά πάω άπό τό σπίτι τό καλοκαιρινό έπιναφόρι και τό κουτσουκί του Μιχάλη. Αυτές είνε οι διατάξεις της κυρίας και της οικογενείας. Και τώρα έχόμαστε στις παραγγελίες των προσφίλων γατώνων και γνωρίμων πού ο διάβολος νά τους πάρει ! Άδριο, στους Βλασίν, γιρατόεις ο γιός τους: πρέπει νά του άγοράσω ένα ποδηλάτι. Η συνταγματρχίνα Βερκίν βρίσκειται σ' ένδιόφρονα κατάσταση και ν' αυτό πρέπει νά πηγαίνω καθημερινώς στη μαμμή της και νά την κρατάω ένήμερη. Και τά λοιπά. Έχω πέντε καταλόγους μέσ' στην τσέπη μου και τό μαντήλι είνε γίνε ένα σχοινί από τους κόμπους ! Έτσι λοιπόν, φίλε μου, κατά τό διάστημα πού μεσολαβεί από την ώρα πού φεύγω από τό γραφείο μου, ως την ώρα πού πέρνω τό τραίνο, τρέχωμέσα στην πόλη σά σκυλλός, μέ τη γλώσσα έξω. Κάνω ένα σωρό δρόμους, άνάθεματίζοντας τη ζωή. Άπό τό μακαλίη πηγαίνω στο φαρμακείο, από τό φαρμακείο στην μωδίστρα, από τη μωδίστρα στον έμπορο κ' από κει πάλι στο φαρμακείο γιατί, άνθροπος είμαι, και ξεχνάω καμιά φορά. Άσε πού στο ένα μαγαζί σκονάφτω, στο άλλο χάνω τά λεφτά μου, άλλοι ξεχνάω νά πληρώσω και μέ παίρνουν τό κατόπι φωνάζοντας κ' άλλοι πατάω τό σκορπίνι μιάς κυρίας.. Φοίχη ! Όλη τη νύχτα, ύστερ' από αυτά τό μαρτύριο, οι κλειδώσεις μου τρίζουν και βλέπω στά όντρια μου κορκοδεύονται. Έπιτέλους τάχω άγοράσει όλα. Οι παραγγελίες είνε έτοιμες. Πώς νά τά πάρω όλα αυτά τό πράγματα ; Πώς νά κάνω ένα δέμα ο γουδί και τό γουδοχέρι μαζί μέ τό γλόμπο της λάμπας ; ή τό φανικό όξυ μέ τό τσαί ; Πώς νά βάλω μαζί τις μπουτιλλίες της μπίρας μέ τό ποδήλατο ; Αυτό είνε σά νά μου ζητάν νά τετραγωνίσω τόν κύκλο ! Πρόβλημα ! Γίφως ! Σου σπάξει τό κεφάλι σου ως πού νά τά κανονίσεις όλα αυτά, μά σπάξει μαζί και κανένα γυαλικό ή σου χύνεται ή ζάχαρη. Και μέσα στο σταθμό, στο βαγόνι στέκει μέ χέρια και πόδια δλάνοιχα, κρατώντας άνάμεσα δέματα. Χωρίς

πού μ' αυτά πιάνεις και τις θέσεις των άλλων έπιβατών στο τραίνο οι όποιοι διαμαρτυρόνται, φωνάζουν τόν έπιθεωρητή κ' άπειλούν νά σέ πετάξουν έξω... Και τώρα, άκου άκόμα... Φθάνω στη βίλλα. Θάπρεπε, ύστερ' από όλες αυτές τις άγνορησεις, νά πιώ και νά φάω καλά και νά κοιμηθώ άκόμα καλλίτερα. Μά δέ συμβαίνει τίποτε άπ' αυτά. Η χαριτωμένη γυναικούλα μου περιμένει τό γεγομίο μου άπ' τό πρωί. Μόλις καταπιώ τη σούπα μου κ' άπαξέ άμέσως, σά σκλάβος της πού είμαι και μέ τραβεί στην παράσταση του θιάσου Ποικιλιών ή σέ κανένα χορό... Μη σκεφθείς νά διαμαρτυρηθείς. Είσαι σύζυγος και ή λέξη σύζυγος στη διάλεκτο της έξοχης σημαίνει ένα ζωοβοθύ πού μπορεί κανείς νά τό κοβαλλεί ή νά τό φορτώνει όσο θέλει χωρίς φόβο ότι ή κοινωνία πού προστατεύει τά ζωά θά ένδιαφερθεί. Πηγαίνεις στην παράσταση και κοιτάς σά χόμενος τό πεντάπραχο κοινωνικό δόγμα «Τό σκάνδαλον μιάς εύγενούς οικογενείας». Χειροκροτείς μόλις σέ διατάξει ή σύζυγός σου. Χάνεσαι, σβήνεις, πεθαίνεις και περιμένεις άπό στιγμή σέ στιγμή νά σου έρθει άποκληξία. Στο χορό πόλι, πρέπει νά βλέπεις πώς χορεύουν και νά προμηθεύεις κοβαλλίερους στη γυναίκα σου άν δέν υπάρχουν χορευτάι πρέπει νά χορεύεις ο ίδιος καντηρίλλεις. Γνωρίζεις μετά τό μεσάνυχτα από τό θέατρο ή άπ' τό χορό. Δέν είσαι πιά άνθροπος ; Είσαι ένα έρείπιο. Έπιτέλους φτάνεις στο τέλος : γδύνεσαι και πέφτεις από καρβέτι θάμνια ! Δέν έχεις πορά νά κλείσεις τά μάτια και νά κοιμηθείς !... Είνε τόσο ώραίο, τόσο ποιητικό, τόσο γλυκό αυτό... Καταλοβαίνεις. Τα παιδιά έχουν καιρηθή και δέ φωνάζουν πιά, ή γυναίκα σου ροχα-

πύου μ' αυτά πιάνεις και τις θέσεις των άλλων έπιβατών στο τραίνο οι όποιοι διαμαρτυρόνται, φωνάζουν τόν έπιθεωρητή κ' άπειλούν νά σέ πετάξουν έξω... Και τώρα, άκου άκόμα... Φθάνω στη βίλλα. Θάπρεπε, ύστερ' από όλες αυτές τις άγνορησεις, νά πιώ και νά φάω καλά και νά κοιμηθώ άκόμα καλλίτερα. Μά δέ συμβαίνει τίποτε άπ' αυτά. Η χαριτωμένη γυναικούλα μου περιμένει τό γεγομίο μου άπ' τό πρωί. Μόλις καταπιώ τη σούπα μου κ' άπαξέ άμέσως, σά σκλάβος της πού είμαι και μέ τραβεί στην παράσταση του θιάσου Ποικιλιών ή σέ κανένα χορό... Μη σκεφθείς νά διαμαρτυρηθείς. Είσαι σύζυγος και ή λέξη σύζυγος στη διάλεκτο της έξοχης σημαίνει ένα ζωοβοθύ πού μπορεί κανείς νά τό κοβαλλεί ή νά τό φορτώνει όσο θέλει χωρίς φόβο ότι ή κοινωνία πού προστατεύει τά ζωά θά ένδιαφερθεί. Πηγαίνεις στην παράσταση και κοιτάς σά χόμενος τό πεντάπραχο κοινωνικό δόγμα «Τό σκάνδαλον μιάς εύγενούς οικογενείας». Χειροκροτείς μόλις σέ διατάξει ή σύζυγός σου. Χάνεσαι, σβήνεις, πεθαίνεις και περιμένεις άπό στιγμή σέ στιγμή νά σου έρθει άποκληξία. Στο χορό πόλι, πρέπει νά βλέπεις πώς χορεύουν και νά προμηθεύεις κοβαλλίερους στη γυναίκα σου άν δέν υπάρχουν χορευτάι πρέπει νά χορεύεις ο ίδιος καντηρίλλεις. Γνωρίζεις μετά τό μεσάνυχτα από τό θέατρο ή άπ' τό χορό. Δέν είσαι πιά άνθροπος ; Είσαι ένα έρείπιο. Έπιτέλους φτάνεις στο τέλος : γδύνεσαι και πέφτεις από καρβέτι θάμνια ! Δέν έχεις πορά νά κλείσεις τά μάτια και νά κοιμηθείς !... Είνε τόσο ώραίο, τόσο ποιητικό, τόσο γλυκό αυτό... Καταλοβαίνεις. Τα παιδιά έχουν καιρηθή και δέ φωνάζουν πιά, ή γυναίκα σου ροχα-

λίζει, ή συνειδήσή σου είνε ήσυχη. Δέν υπάρχει τίποτε καλλίτερο σ' αυτό τόν κόσμο . 'Αποκοιμείσαι κ' έξαφνα... έξαφνα ντζίννν... Τά κουνούπια ('Αναπλάσει). Τά κουνούπια!... Τρισανάθεμα στά κουνούπια !... (Σηκώνει τις γροθιές του). Αύτά είνε πληγή τού Φαραώ, 'Γερά 'Εξέτασις !... Ντζίννν... Βομβούν τόσο κλαψάρικα, τόσο λυπημένα πού φαίνονται άά νά σου ζητούν συγγνώμη, μά όσά τοιμπούν τόσο δυνάτα, τά άθλια, πού ύστερα ζύνεσαι μιά ώρα δολόκληρη. Καπιζιές, τά σκοτώνεις, χώνσαι κάτω από τις κουβέρτες μά τού κίκου ! Στο τέλος φτύνεις από τό πείσμα σου και παραδίδεις στο μαρτύριο : φάτε με καταραμένα!.. Δέ προφτάνεις νά συνήθισης μέ τό κουνούπια κ' άρέσως μιά νέα πληγή τού Φαραώ... 'Η γυναίκα μου ξυπνάει, ξυπνάει και τά παιδιά της κ' όλοι μαζί μέσα στο σαλόνι μελετούν στο πιάνο διάφορα τραγούδια. Ξέρεις, κοιρούνται όλη την ήμέρα και τή νύχτα κάνουν πρόβες για τις καλλιτεχνικές έσπερίδες πού δίνουν στο σπίτι !.. 'Αχ ! θεέ μοι, όπ' αύτά τά τραγούδια τους είνε ένα μαρτύριο πολύ χειρότερο κ' όπ' τά κουνούπια.

"Όλα φεύγουν, όλα σβήνουν, μέσ' στον κόσμο τό σκληρό και μαραινεται ή νεότης σαν λουλουδι τραυφρό.

Τόν κακό τους τόν καιρό... Οι άθλια !... Μού ξεερριζώνουν την ψυχή. Για νά εξουδετερώνω κάπως τόν ήχο της μουσικής τους έχω κάνει αυτή την εφεύρεση. Χτυπάω τόν κρόταφο μου κοντά στο αυτί μέ τό δάχτυλο. Χτυπάω έτσι ως τις τέσσερες τόν πρωί, την ώρα πού πάνε πάλι νά κοιμηθούν ! "Αχ ! φίλε μου, δόσμου ακόμα λίγο νερό !... 'Απόκανα πιά... Τότε, χωρίς νά έχω κλείσει μάτι όλη τή νύχτα, ξεκινώ στις έξη τόν πρωί και φεύγω για τό σαθρό για νά πάρω τό τραίνο. Τρέχω' φοβάμαι μήπως έχω άργήσει' και έχει λάσπη, ομίχλη, κάνει κούφ, μπρο... Και, φτάνοντας στην πόλη, άρχίζω πάλι την ίδια ιστορία... Νά, φίλε μου, μιά ζωή σου λέω τιποτένια, έλευενη... Ούτε ό έχθρός σου μήν ευχήθεϊς νά ζει έτσι... Και, μάθς το κ' αυτή, αυτή ή ζωή μ' άρρώστισε !... "Έχω άσθμα, πόνους στο στομάχι... Δύσπνοια, έλζες... Θα τό πιστεύεις; "Έχω γίνει νευρασθενικός. (Κοιτάζει γύρω του). Μά αυτό μεταξύ μας. Θα πάω νά συμβουλευτώ κανέναν καλό ψυχίατρο. Μέ πάνωναν κάτι παροξυσμοί !... Νά !... Οι στιγμές πλήξως ή στενοχωρίας, όταν τά κουνούπια μέ τοιμπούν ή τραγουδούν οι δικοί μου στη σάλλα, άρχίζω νά βλέπω θιλά γύρω μου! "Έξαφνα πετίζεται και τρέχω σά μανιακός μέσα στο σπίτι, φωνάζοντας : «Διψάω αίμα ! Διψάω αίμα !». Και στάληθεια, έκείνες τις στιγμές θέλω νά κοιμηταίωσ κανένα, μέ τό μαχαίρι ή νά τού συντριψώ τό κεφάλι μέ την καρδέλα !... Νά πού καταναίεις κανένα ή ζωή της έξοχής στη βίλλα... Και κανείς δέ σέ λυπάται, δέν ένδιαφερείται για σένα. Νομίζουν ότι όσα γίνονται έτσι έπειτα νά γίνωνν. Και γελούν μαζί σου. Τουλάχιστον εσύ άφού δέ μου δίνεις τό ρεβόλβερ σου, λυπήσου με...

- ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Σέ λυπάμαι.
- ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Τό βλέπω πώς μέ λυπάσαι !... 'Αντίο .. Πίω νάγοράσος ρέγγες, μουτραδέλλα... Μπά, έξαχασα δέν πήρα και την οδοντόκορμα... "Ω Θεέ μου, υπάρχει φέρος νά χάσω τό τραίνο.
- ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Και πού παραθερίζεις ;
- ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Στο Σάμιο Ποτμί.
- ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ, (χαρούμενος).— 'Αλήθεια ! "Ακου, γνωρίζεις κάποια πού παραθερίζει εκεί, μιά "Όλγα Παβλόβνα Φινμπεργκ ;
- ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Ναι, έχουμε και σχέσεις μάλιστα...
- ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Τι μου λές ;... Αυτό θά πη τύχη !... Ούρανοκατέβρας έσαι !... Θα είχες την καλωσύνη νά μου κάνεις ..
- ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Τι ;
- ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Καλέ μου, άγαπημένε μου, νά μου κάνεις μιά μικρή έκδούλευση κ' έτσι θά μού άποδείξεις ότι είσαι φίλος μου. "Έλα, δόσε μου τό λόγο της τιμής σου ότι θά την κάνεις...
- ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Τι λοιπόν ;
- ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Στο έξορκίζω στη φιλία μας, 'Ιβάν... 'Εν πρώτοις χαιρέτησέ την εκ μέρος μου την "Όλγα Παβλόβνα και πές της πως είμαι ζωντανός και της φιλά τό χέρι. Και ύστερα της δίνεις ένα μικρό αντικείμενο πού θά σου δόσω. Μού άνένθεσε νά της άγοράσω μιά ραπτομηχανή τού χειριού και δέν έχω κανένα νά της τή στείλω... Θα της τή πιά, φίλα μου .. Σνγχρόνως κάνεις τόν κόπο νά της πās κ' αυτό τό κλουβι μέ τό καναρίνι... Μονάχα νά προσέχεις γιατί ή πόρτα του δέν είνε και τόσο γερή... Τι μέ κοιτάς έτσι ;
- ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Μιά ραπτομηχανή... ένα καναρίνι στο κλουβί... σπινό, καρδερίνες, κοτσούφα...
- ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Τι έπαθες, 'Ιβάν Τολκατσώφ ; Γιατί έγινες κατακόκκινος ;
- ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ, (χτυπώντας τά πόδια του).— Δόσε μου τή μηχανή! Πού είνε τό κλουβί ; Καβάλλησε κ' εσύ ό ίδιος στην πλάτη μου !... Χτύπα με ! Βασάνισέ με ! 'Αποταλειώσέ με ! (Σφίγγοντας τις γροθιές του).
- ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Διψάω αίμα ! αίμα ! αίμα !
- ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Τρελλάθηκες ;
- ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ, (δρμώντας άπάνω του).— Διψάω αίμα ! αίμα !... ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ, (περίετρος).— Τρελλάθηκε ! (φωνάζοντας) Μιχάλη ! Μαρία ! Πού εστε ; Σώστε με !
- ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ, (κνημώντας τον μέσ' στην κάμαρη μέ μιά καρδέκλα).— Διψάω αίμα, αίμα !...

ΑΥΛΑΙΑ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΣΤΡΟ ΛΑΜΠΡΟ

Τού Jean Moréas

Φοίβη, άστρο πού λαμπρύνεις άπλώνεις τις φτερούγες, "Ω φλόγα έού νυχτερινή, πού όλο κ'άλλάζεισ σχήμο; Τά μαύρα δάση φώ-ιος, τις Ισικιμένες ρούγες Πού πλάντας ό φίλος μου φέρει τάβρο τό βήμα ! Μέσ' στις κισσόφραγτες σπηλιές μου μάταιος ήχος βγαίνων, Στο βράχο τόν άπόκρημο πού οι γίδες άνεβαίνου, Πάνω σ' άκίμαντα γερά της λίμνης, μέσ' στο βάλλο, Μέσ' σ'της καλαμοστόλιτης άκροειάς τό σμάλλο, Μέσα σ'της κρύας θεροσυμής τό κροοτάλλο πού σπάει, Παντού τό φώς σου άχρότερο νά τό θεωρεί άγαπέει. 'Η άνομία, ό θάνατος τούς συντεούς δέ οκίδει Και τό πικρότερο κακό σ'τού λογικού τά μάτια Μέ τ' άγεράκι όταν φροάει μέσ' άπ' τ' έξάρτια, μοιάζει, Τού πλόου πού λικνίζεται σ'της θάλασσας τά πλάτια, Κι' ό φίλος μου ξέρε καλά πώς ή θροού, τό χρώμα Δε στεφανώνων πάντοτε τά δέντρα, πώς άκόμα Και τά χινόπωρα περιαν, πώς ή χαρά άν μάς λείπει, 'Αφήνει άνάμνηση γλυκειή σ'τη διάβα της κ'ή θλίψη Κ' έκείνη, σαν άνθρώπινο, θά σβήσει και θά φύγει. Τόν πιο περιήφανο σκοπό, την πιο βαθειά μας σκέψη 'Ακούραστη σ'τη ρόχα της ή Μοίρα τά τυλίγει 'Αράχνη πού στά δίχτυα της τή μυρία έχει μεπεδένει ! 'Ωμένα ! τάχα ποίος μπορεί τή λούρα νά μπουάει Ξερά σ'τους κήποις ιά σκορηπ τάνθη τ' 'Απριλομάν, Της πένθιμης της χειμωνιάς την παγαμένη άνάσω, Νά κάνει άχρότερη, γλωμή τού ήλιου τή λάμψη πάσω, Νά φεύγει κάτ' άπ' τή μυριά κ' από τά ρόδα γύρω Μιάς όμορφιάς άνάσος και φτερωτό τό μύρο Και πάνω άπ' τά κεφάλια μας πιο γρήγορος άκόμα 'Ο χρόνος νά ξεφτερογιάει άλλόζοιός τον χρώμα ; 'Από τά πρώτα χρώα του, ώ Φοίβη έού Κυνθία, 'Ο φίλος μου έρωτεύθηκε τή λάμψη σου τή θεία 'Εοσία πάντα κοίταζε μέσ' άπ' τοίς ούνηφορος του Και σ'τη γλυκειά σου έπίδραση έγγραφε τοίς σκοπούς του, Νήσα και Σάδρο κ' 'Ερσοσ κ' 'Ιωλκό άμμοστρωμένη, Τμώλο, μεγάλη 'Επίδαυρο, πρόσθη Κιθωρία, 'Αφήνοντας ό φίλος μου τιμοίσε με λατρεία Τού Δάτμου έκείνη την κορηή ποήγνης έρωμένη. Κι' άποθ ό βαθύτερος καρμής κ' ή έγνοια ή πιο θλιμένη Δέν τ'ν αφήνουμε στιγμή, θεά του άγαπημένη, 'Εού κ' ως την φροσιτά του πού σ'την καρδιά του κλείνει Μάκρυνε την άστραφτερή της όρησ σου γαλήνη, Τότε ή φλόγα του μέ τοίς άρσοιούς άγούς της, Θα τραγουδήσει θαρρετή τοίς παιλαιός ρυθμοίς της, Τών κισσάρων τών ποιητών, της λύρας τών πατέρων, Πού σ' άκοισμά της έλαμπαν τά μάτια τών Κερβέρων' Γιατί και την προσρηκή τού 'Απόλλωνα μαρία Πού κάνει όλο τό φιλώμα νά σινει νά κλαδιά του, Κανεις θνητός δέν ένιωσε πιο δννατή, πιο θεία, "Οπως ό φίλος μου ό γλυκός την κλείει σ'την καρδιά του.

Μετάφρ. Μήτση Παπανικολάου

ΟΙ ΣΚΙΕΣ

Της Κερμήςσης ντέ Νοάϊν

"Όταν πιά θάμα κουρασμένη έδώ νά ζω μόνη και ξένη χρώνος άβίωτος, θά πάω νά δώ τή χώρα πούνε ή πόητες και καρτερούνς μέ τό βιβλίό τους. Φρανσουά Βιγιόν, οκιά μου φίλη, Και τέτοιο άν είχες ριζικό πού ταπεινά καθώς οι γρύλοι έτραγουδούσες, 'Ερρίκε Χάινε, πόσο ή ψυχή μου θά σ' επόνει, ούτ' έτσι όραίο άν τό δικό σου, όταν ος πρόσμενε ή άγγόνη, σ'τά χέρια μου τό μέτωπό σου κ' έκλαιαν οι Μούσες !

'Εμένα διάβηκε ή ζωή όλη ένα δάκρυ, άπ' τό πρωί έως την εσπέρα κ' άλλο πιά τώρα δέ μού μένει παρά, θεοί μου άγαπημένοι, νάρθω κεί πέρα.

Μετάφρ. Κ. Γ Καρυωτάκη

ΜΙΑ ΕΠΑΝΟΦΘΩΣΙΣ

Συνεπεί άνακριβών πληροφοριών τής όποιος μάς παρέσχε ό συνεγγάτης μας, ό όποιος μάς παρεχώρησε τās φωτογραφίας τών έδραστών επί τή έπετειφ της μάχης τών Δερβενιανών, έγγραφή κάτωθεν (αυτών ότι οι άποτελούντες τό γκρομπ των φουσταλλοφόρων είνε χωριστό εκ τών πέριξ, ενώ επρόκειτο περι τών 'Αρχάδων έφείδρον της έν Τριπόλει 'Ενώσεως, οι όποιοι επί τούτφ έφώρεσαν τās ώραιάς ένθνικās στολάς.